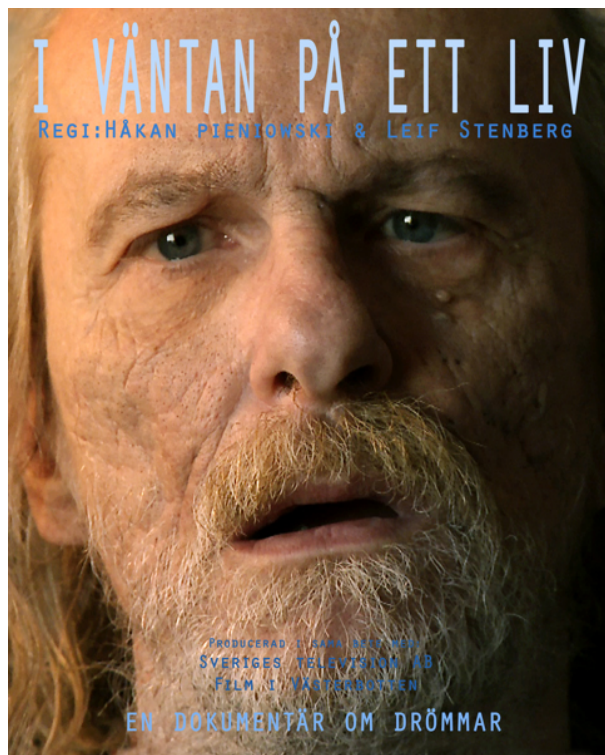

I väntan på ett liv

Drömmen om Olle är också drömmen om ett värdigt liv, oavsett bakgrund. I ett samhälle som är till för människorna. Inte tvärtom.

Text: Leif Stenberg | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 1 2015](#)

Christopher ringer mig tidigt på morgonen. Han röst är rosslig. "I natt dök Olle upp i en dröm. Han hade röd jacka, svarta handskar och mössa. Vi passerade varandra, stannade inte upp, Olle sade 'Det är bra med mig'. Jag svarade med några liknande ord. Allt var lugnt och stilla. Vi gick åt var sitt håll".

Det är två månader sedan Olle dog. I Christophers dröm har Olle samma kläder som i dokumentärfilmen *I väntan på ett liv*, som vi gjort om hur vi arbetar med och spelar pjäsen *Verandan*. En vacker dröm! Säger jag.

Mina drömmar blir allt oftare vackra, fortsätter Christopher.

Mardrömmarna från förr håller på att försvinna, alla som haft sådana kan ana hur det är att vara psykotisk. Skillnaden är att psykoserna finns i vaket tillstånd.

Nästan alla som arbetar med Verandan bär på liknande erfarenheter. Det är mer en sinkadus om man gjort sin karriär i psykosens, missbrukets, kriminalitetens, ADHD:s eller liknande världar. Alla har upplevt samma smärta och övergivenhet in i själen. Nu är det sådant som förenar för att våga börja förstå att var och en har något att berätta, som är viktigt för andra att ta del av. Inte som något självupptaget - utan som en del för att skapa ett samhälle som är till för människorna, inte tvärtom. En gemenskap där alla är behövda och ingår i ett sammanhang.

Om sådant talar vi nu med publiken när vi spelar pjäsen och visar filmen om oss. Sedan filmen var klar sensommaren 2014 har tre av de deltagande dött. Över sådant går vi ibland i däck. Överdödligheten är gigantisk, människor som dör flera decennier för tidigt. Vi går på begravingar med tåriga ögon och kistrosor.

Motkraften består av att vi håller ihop. Litar på varandra. Inför smygpremiären av filmen en onsdag morgon hade vi samlat 350 människor, utan att ha en krona i budget. Vilka andra klarar det?

För ett tag sedan uppträdde vi i två timmar för L0, vi börjar numera varje spelning med att tända ljus för Olle, Ingemar och Tommy som avlidit, men ändå är med oss. En fullsmockad lokal med förtroendevalda från Norrland.

Vi talade om alla hundratusentals människor som lever i rännstenen och att det inte går att knäcka arbetslösheten utan att även de finns med i tankegången. Att vi inte står på ruta noll, att det finns gedigna erfarenheter för vad som bör göras, inte minst känner Solkraft i Skellefteå till svaren. Att vi har en fullödig plan för hur det ska gå till, som tagits fram av en tankesmedja (där även L0:s Karl-Petter Thorwaldsson ingår). När rikspolitiken går bet på att besegra

arbetslösheten måste de börja tala med dem som själva känner isoleringens helvete.

Rätten att vara behövd som en del av människors lika värde. Att alla ska mötas av omtanke och gemenskap. Humanism och vanligt förnuft kostar inte en krona. Ett samhälle som är till för människorna, inte människor som finns för samhället. Ska det vara omöjligt?

Christopher säger några ord om vad som är meningen med livet, de handlar om att visa kärlek till sin nästa.

Efteråt får vi stående och långa ovationer. Det har ingen annan fått som uppträtt på motsvarande möte.

Alla skådespelare upplever respekt, att de är medmänniskor som blir lyssnade på. Det måste ha varit i sådana stämningar som fackföreningsrörelsen och andra folkrörelser startade en gång i tiden.

Inte undra på att Olle dyker upp i drömmarna, han vill inte missa det vi nu upplever. Och Willy, Kim, Lena, Håkan och de övriga från ensemblen ser glimten av en värld som kan bli god.

Leif Stenberg

leif.a.stenberg[at]telia.com

I väntan på ett liv, dokumentärfilm av Håkan Pieniowski och Leif Stenberg visas den 15 juni 2015 på SVT.

I SocialPolitik nr 3 2010 har Leif Stenberg skrivit om teaterprojektet Verandan i Skellefteå: [Havet, teatern och lufgitarren.](#)